

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/24/2019
Identifikačné číslo spisu: 5115011264
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5115011264.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Aleny Šiškovéj, v trestnej veci obvineného G. W., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa §20 Tr. zák. a iné, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 28T/165/2015, na neverejnom zasadnutí konanom 26. júna 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 23. júna 2016, sp. zn. 3To/57/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného G. W. s a odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej tiež „okresný súd“) zo 14. apríla 2016, sp. zn. 28T/165/2015 bol obvinený G. W. (ďalej tiež „obvinený“) uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák., na skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase od 23.00 hod. dňa 13.07.2015 do 01.00 hod. dňa 14.07.2015 v Q., na Ul. C. H., pred reštauráciou F. D., spoločne s obvinenou Q. O. pristúpili k D. H., pričom obžalovaný G. W. na poškodeného slovne zaútočil slovami „Ty ma budeš udávať? To si nikto v Q. nedovolí! Ty neprežiješ do rána !“, následne obžalovaný G. W. bezdôvodne fyzicky napadol D. H. tak, že ho oboma rukami sotil do oblasti hrudníka, na čo poškodený spadol na zem, kde ho obžalovaný G. W. najskôr udieral otvorenou dlaňou, následne aj päťami do oblasti tváre, pričom obvinená Q. O. fyzicky napadla poškodeného D. H. tak, že ho kopla do oblasti rozkroku, následne obžalovaný G. W. opakovane kopal do tela poškodeného so slovami, že ho konečne majú a že do rána skape, pričom obžalovaný G. W. prikázal obvinenej Q. O., aby poškodeného „prebehla, urobila“, na čo Q. O. prehľadala poškodenému D. H. oblečenie, pričom mu z vrecka nohavíc odcudzila finančnú hotovosť vo výške najmenej 40,- €, kde po tomto obžalovaný G. W. pomočil poškodeného po bunde, tričku a nohaviaciach, čím obžalovaný G. W. fyzickým napadnutím poškodeného D. H. tomuto spôsobil zlomeninu horného konca stehennej kosti v oblasti medzi veľkým a malým chocholom vľavo s posunom úlomkov a odreninu kože na čele vpravo, ktoré zranenia si podľa

znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva vyžiadali dobu práceneschopnosti v trvaní 3 mesiace, pričom obžalovaný G. W. spáchal predmetný skutok - v súvislosti s trestnými konaniami vedenými na OR PZ, OKP Žilina pod sp. zn. ORP-536/1-VYS-ZA-2015 (vo veci zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák.) a pod sp. zn. ORP-560/3-VYS-ZA-2015 (vo veci zločinu podvodu, podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák.).

Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 188 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 41 ods. 1 a § 38 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov, na výkon ktorého zaradil obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne uložil ochranný dohľad nad obvineným na dobu 1 (jedného) roku a taktiež mu uložil povinnosť 1-krát mesačne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho pobytu. Obvinenému v neposlednom rade uložil povinnosť nahradiť poškodenému D. H. (ďalej tiež „poškodený“) škodu vo výške 2.224,80 Eur a so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom, odkázal súd poškodeného na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený a prokurátor odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 23. júna 2016, sp. zn. 3To/57/2016 podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu, podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g) a i) Tr. por., t. j. z dôvodu, že malo byť zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.], vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania [§ 371 ods. 1 písm. e) Tr. por.], dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.] a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.].

Obvinený v dovolaní úvodom namietal, že v konaní nebolo preukázané, že „poškodeného napádal päťami, otvorenými dlaniami, ako aj kopaním do rôznych častí tela“, taktiež nebolo preukázané, že poškodeného „pomočil po bunde, tričku a nohaviciach“ a ani nebol preukázaný jeho úmysel zmocniť sa cudzej veci - peňažnej hotovosti poškodeného. S tvrdením, že poškodený je nemajetný, klamár a dlhodobý alkoholik, spochybňoval obvinený lúpežný motív, ako aj výpoveď poškodeného. Poukázal na svoju výpoveď v inom trestnom konaní vo veci zločinu vydierania (OKP Žilina sp. zn. ORP-536/1-VYS-ZA-2015) a podľa jeho názoru, je zrejmé, že od poškodeného chcel iba kľúče od chatky a nemal dôvod sa mstiť poškodenému, ktorý je nemajetný bezdomovec. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. tvrdil, že existujú pochybnosti, či predsedníčka senátu okresného súdu nemala byť vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania, pretože obvinený vo vyššie uvedenom trestnom konaní vedenom pre iný skutok (vydierania), popri inom uviedol, že poškodený sa mu mal údajne vyhrázať, že „on má známych R. z F., že oni robia na súde, sudcov, advokátov, že on pôjde za nimi a, že on si vymyslí hoci čo proti mne“. Podľa znaleckého posudku poškodený mal zranenia rebier v štádiu hojenia, z čoho podľa názoru obvineného vyplýva, že poškodený sa poranil ešte pred skutkom kladeným obvinenému za vinu. Výpoveď spoluobvinenej Q. O., (ktorá uzatvorila dohodu o vine a treste - pozn. dovolacieho súdu) je taktiež nedôveryhodná, pretože najskôr v prípravnom konaní tvrdila, že to bola ona kto sotila poškodeného a je závislá od toxických látok. Podľa názoru obvineného bolo jeho právo na obhajobu porušené zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. tým, že boli v základnom konaní vykonávané len dôkazy v jeho neprospech a boli zamietnuté jeho návrhy na vykonanie dokazovania o duševnom stave podľa § 150 Tr. por. svedkov - tak poškodeného, ako aj vyššie uvedenej spoluobvinenej. Za zásadné pochybenie súdov obvinený pokladá výpoveď spoluobvinenej Q. O. (ďalej tiež „spoluobvinená“) a obvinený pokladá „vylúčenie jej vecí“ na samostatné konanie za účelový krok orgánov činných v trestnom konaní s cieľom získania svedka obžaloby. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutia súdov a tvrdil, že boli porušované viaceré zásady trestného konania ako aj občianske práva obvineného. Taktiež namietal, že spoluobvinená mala byť v základnom konaní po uzavretí dohody o vine a treste vypočutá v procesnom postavení svedka a jej obhajca tým pádom nemal mať právo vykonávať

dôkazy a viesť výsluchy svedkov. Uvedené pochybenie má podľa názoru obhajoby za následok nepoužiteľnosť výpovede spoluobvinenej dňa 16. februára 2016, ako aj ostatných svedkov v uvedený deň. Podľa názoru obvineného poškodený vypovedal pred súdom dňa 16. februára 2016 pod vplyvom alkoholu a jeho výpoveď predstavuje „nezákonne získaný dôkaz“. Skutočnosť, že súdy akceptovali a uverili usvedčujúcim výpovediam spoluobvinenej a poškodeného, teda osobám závislým od toxických látok, pokladá obvinený za neobjektívne, zaujaté a porušujúce zásadu „rovnosti zbraní pred súdom“. V ďalšej časti dovolania obvinený vytýkal skutočnosť, že mu bolo vznesené obvinenie až 2 mesiace po podaní trestného oznámenia poškodeným, popisoval priebeh prípravného konania, tvrdil, že obžaloba mala byť v jeho veci odmietnutá, že mal s predsedníčkou senátu osobný konflikt, a preto mala byť vylúčená. Podľa názoru obvineného v jeho trestnej súdy nedostatočne zistili skutkový stav, pretože brali do úvahy iba dôkazy v jeho neprospech, pričom vykonané dôkazy zakladajú „dôvodné a rozsiahle pochybnosti“ a dožadoval sa uplatnenia zásady „in dubio pro reo“.

V podstate z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu a rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon, uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a trestnú vec obvineného prikázal na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril poškodený D. H., ktorý uviedol, že spoluobvinená Q. O. nie je nedôveryhodnou osobou, tak ako tvrdí obvinený. V skutočnosti bola priateľkou obvineného a obvinený sa ju dokonca pokúšal inštruovať ako má vypovedať prostredníctvom pripravených otázok a odpovedí v liste, ktorý jej sprostredkovane zaslal z vyšetrovacej väzby. Vo svojom vyjadrení taktiež poukázal na obnovenie trestného stíhania obvineného vo veci podvodu (ČVS:ORP-1284/3-VYS-ZA-2018).

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina, ktorá uviedla, že obvinený v dovolaní v podstate opakuje svoju obhajobu z prípravného konania. K spochybňovaniu dôveryhodnosti výpovede poškodeného zo strany obvineného, uviedla, že poškodený bol opakovane vypočúvaný v priebehu konania, jeho výpoveď bola konzistentná a našla aj oporu v iných vykonaných dôkazoch. Taktiež nebolo zistené, že by trpel duševnou poruchou alebo chorobou a vzhľadom na spôsob jeho vystupovania na hlavnom pojednávaní, taktiež neboli žiadne pochybnosti o jeho spôsobilosti sa náležite vyjadrovať pred súdom ako svedok. Výpoveď poškodeného bola v konaní podporená nielen výpoveďou spoluobvinenej, ale aj nepriamo výpoveďami ďalších svedkov a závermi znaleckého posudku MUDr. Trgíňu, ktorý ustálil zranenia poškodeného a mechanizmus ich vzniku. Naopak výpovede obvineného sa javia byť účelové a v základnom konaní bolo aj preukázané, že neváhal sa pokúsiť prostredníctvom listu inštruovať spoluobvinenú ako má vypovedať. Spoluobvinená v konaní nevypovedala v procesnom postavení svedka, nakoľko jej trestná vec, v ktorej uzatvorila dohodu o vine a treste nebola v čase jej výpovede ešte právoplatne skončená. Spoluobvinenej bol uložený zákonný trest pre skutok kvalifikovaný ako lúpež v spolupáchateľstve podľa § 188 ods. 1 a § 20 Tr. zák. a predmetná dohoda o vine a treste bola schválená rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28T/165/2015 zo dňa 11. októbra 2016. Z uvedených dôvodov prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania G. W. je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené len k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne daných procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, resp. jeho procesný výsledok.

Jednotlivé dovolacie dôvody, ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú zákonom dané taxatívne, teda formou uzavretého výpočtu, pričom z hľadiska obsahu, dôvody dovolania [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por.], v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie. Dôvody dovolania sú teda užšie a striktné obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota a nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a aby dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

V neposlednom rade rozsah prieskumnej činnosti v dovolacom konaní je v porovnaní s odvolacím konaním, taktiež obmedzený (§ 385 a § 386 Tr. por.), v dôsledku čoho významnú rolu v dovolacom konaní zohráva vymedzenie väd, resp. chýb zo strany dovolateľov, ktoré majú naplňať niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. K otázke vymedzenia väd, resp. chýb a ich priradenia k jednotlivým dovolacím dôvodom pozri R 120/2012.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle vyššie citovaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poníma ako súbor viacerých procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pri reakcii na uplatnenie obhajovacích práv obvineným a obhajcom. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože relevantným dovolacím dôvodom v zmysle tohto zákonného ustanovenia nie je akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len také porušenie tohto práva, ktoré z hľadiska následkov, dopadov porušenia na výsledok konania, treba pokladať za zásadné porušenie práva na obhajobu.

Z obsahu dovolania obvineného v súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom [§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.] vyplývajú predovšetkým jeho výhrady k tomu ako sa okresný súd vysporiadal s jeho návrhmi na vykonanie dokazovania - vyšetrenia duševného stavu poškodeného a spoluobvinenej. Judikatúra dovolacieho súdu uverejnená pod č. R 116/2014 v súvislosti s návrhmi na vykonanie dokazovania a zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle §371 ods.1 písm. c) Tr. por. konštatuje nasledovné : „Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radíť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Tr. por.), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por.). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por.).“ Vyššie uvedené závery platia aj v prípade obvineného a jeho návrhov na vykonanie dokazovania, nakoľko okresný súd, dostatočne rešpektoval právo obvineného na obhajobu a s jeho návrhmi na dokazovanie sa zaoberal, resp. o nich rozhodol (č. l. 502) a to tak, že ich odmietol podľa § 272 ods. 3 Tr. por., nakoľko súd nemal dôvodné pochybnosti o duševnom stave poškodeného a spoluobvinenej.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. veta prvá, dôvody podľa odseku § 371 ods. 1 písm. a) až g), nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

K ďalšiemu dovolaciemu dôvodu uvádzanému obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. t. j., že v jeho veci mala konať a rozhodnúť sudkyňa okresného súdu, ktorá mala byť podľa jeho názoru vylúčená z úkonov trestného konania, pretože mala mať „osobný konflikt“ s obvineným a v inom trestnom konaní sa mu mal poškodený údajne vyhrážať svojimi známosťami „R. z F.“, dodáva dovolací súd nasledovné. Vyššie uvedené vady ktorými mal byť naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. nemôže obvinený použiť v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por., pretože mu boli známe už pôvodnom, základnom trestnom konaní a obvinený ich nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. K vyššie citovanému ustanoveniu § 371 ods. 4 Tr. por., ktoré obmedzuje uplatnenie niektorých dovolacích dôvodov podmienkou ich prechádzajúceho uplatnenia v konaní, pozri aj rozhodnutie publikované ako R 11/2016 I a II.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom obvinený predovšetkým namietal, že okresný súd pripustil a nezákonne vykonal výsluch spoluobvinenej Q. O. a poškodený mal vypovedať (podľa názoru obvineného - pozn. dovolacieho súdu) pred súdom pod vplyvom alkoholu. V súvislosti s vyššie uvedenými vadami dovolací súd nezistil nezákonnosť vykonaných dôkazov v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.. Spoluobvinená Q. O. bola vypočutá dňa 16. februára 2016 na hlavnom pojednávaní v procesnom postavení spoluobvinenej a nie svedkyne, tak ako preukazuje zápisnica z hlavného pojednávania (č. l. 393 až 400), nakoľko jej trestná vec bola právoplatne skončená až 11. októbra 2016 (č. l. 677). Námietky obvineného o účelovom "vylúčení jej veci" na samostatné konanie nie sú v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. taktiež opodstatnené, nakoľko spoluobvinená sama a dobrovoľne využila zákonnú možnosť a akceptovala návrh prokuratúry na uzavretie dohody o vine a treste, pričom súdu aj vysvetlila (č. l. 396) zmenu svojej prvotnej výpovede z prípravného konania, keď pôvodne chcela „obvinenému pomôcť“, ale „si uvedomila čo je obvinený zač a že kvôli nemu má problémy“. V neposlednom rade jej výpoveď pred súdom taktiež zapadá aj do výpovede poškodeného, ktorý zhodne vypovedal, že to bol práve obvinený G. W., kto ho sotil do prs a nie spoluobvinená Q. O.. Tvrdenie obvineného, že poškodený vypovedal pred okresným súdom pod vplyvom alkoholu, taktiež nezakladá nezákonnosť výpovede poškodeného, uvedená skutočnosť nebola ad 1/ preukázaná a ad 2/ zo zápisnice z hlavného pojednávania (č. l. 401), vyplýva, že poškodený vypovedal plynule, reagujúc na otázky, logicky a znížená zrozumiteľnosť vyplývala z toho, že nemal zubnú náhradu, pričom podľa vlastného vyjadrenia poškodený nepožil žiaden alkohol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav vyjadrený v tzv. skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdmi v základnom, pôvodnom konaní, dovolací súd nesmie skúmať a meniť. Preto všetky námietky, ktorými obvinený napádal správnosť a úplnosť zisteného skutku vyjadreného v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu alebo smerujúce proti hodnoteniu dôkazov, na podklade

ktorých súdy v základnom konaní ustálili skutkový stav, sú v dovolacom konaní irelevantné a nemožno ich podriaďiť pod žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov. To predovšetkým platí pre argumentáciu, resp. tvrdenia obvineného, že výpovede poškodeného a spoluobvinenej nie sú hodnoverné, že nebolo preukázané, že poškodeného udieral a pomôčil, ďalej že, v konaní boli vykonané dôkazy iba v jeho neprospech a domáhal sa uplatnenia zásady „in dubio pro reo“. Vyššie uvedenými tvrdeniami sa obvinený pohybuje mimo rámca dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por., ignorujúc skutočnosť, že správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a ani meniť.

Nakoľko obvinený G. W. vadami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody, ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.